

Ja som sa osmelil a opýtal som sa dva razy jedného maďarského štábneho rotmajstra, či my Slováci môžeme zostať. Tento mi odpovedal, že všetci sa musia vystáhnovať. Hoci by aj niekto zostal, neskôr tak isto musí odísť. Nech si nikto z nás nemyslí, že zostane na maďarskej zemi. Po tomto jeho vyhlásení sme všetci z kolónie odišli a zostali tam len asi dvaja, ktorí sa oneskorili a už nemohli prejsť cez maďarské stráže.

Nevidel som, že by maďarskí vojaci niekoho bili, alebo ináč týrali. Jeden kolonista zo samoty Rónya, istý H. sa mi sťažoval, že maďarskí vojaci mu všetok ovos skrmili, všetky sliepky zjedli a za to mu nič nezaplatili.

Tiež som videl, že maďarskí vojaci niektorým našim občanom násilím brali bicykle z rúk a niektorým i z voza a nedali im za ne žiadnu náhradu.

Kolonista Pavel Z. udal to isté, čo Dominik B. Dodal, že aj jemu maďarský vojak chcel vziať bicykel, ale keď ho po maďarsky prosil, bicykel mu nechal. Tiež udal, že videl ako maďarský vojak v jednom dome pľuval a vyčítal kolonistom, že nevedia maďarsky rozprávať, pričom sa rozkrikoval, že za 20 rokov sa mohli naučiť maďarsky.

Vincent K. udal to isté, čo predošli dvaja vypočúvaní a tiež dodal, že nevidel maďarských vojakov, aby niekoho z kolonistov bili alebo nejako ináč týrali.

Zápisnica bola pred všetkými vypočúvanými prečítaná a boli upozornení, že v prípade potreby svoje údaje budú musieť potvrdiť aj prisahou pred súdom alebo pred nejakým iným úradom.

Zapisovateľ:
vrchný strážmajster Holba

Vypočúvaní:
Dominik B., v. r.
Pavel Z., v. r.
Vincent K., v. r.

SNA, KÚ, kr. 256, f. 71527/38 prez., bez č.

124

6. december 1938, Lubeník.

Zápisnica napísaná na žandárskej stanici s kolonistom Emilom S., predtým obyvateľom obce Gemerské Teplice, ktorý vypovedal, ako ho maďarskí žandári vyšetrovali a ako bol vyhostený z okupovaného územia.

Zápisnica

Vykázaný Emil S. vypovedá v jeho veci o postupne maďarských úradov doslovne toto:

Dňa 20. 11. 1938 asi o 18. hodine prišli do môjho bytu v Jelšavskej Teplici (*Gemerské Teplice*) dvaja maďarskí četníci so starostom obce Jánom Ferencom a členom obecnej rady Jánom Andrášikom, obaja z Jelšavskej Teplice. Ihneď prišli k domovej prehliadke, pričom najväčšiu pozornosť venovali časopisom a knihám. Pri prehliadke mi zhabali a so sebou odniesli román (*Maginotova línia vo Francúzsku*) a môj vlastný rukopis, ktorý v úvode mal nadpis *Náboženská škola*.

Po vykonanej domovej prehliadke ma četníci vyzvali, aby som v ich sprievode išiel

k starostovi obce. U starostu zisťovali moje osobné dáta, kedy som uzavrel manželstvo a v ktorom roku som sa prisťahoval do Jelšavskej Teplice. Keď sa ma pýtali, ako som prišiel do Jelšavskej Teplice a kedy som sa zoznámil s mojou manželkou, odvetil som, že v roku 1919 som bol pridelený k četníctvu ako asistenčný vojak a poznali sme sa po príchode do Jelšavskej Teplice. Na to mi jeden z prítomných četníkov oznámil, že na moju osobu prišlo viac udaní, následkom čoho ma musí odvieť na četnícku stanicu do Jelšavy za účelom vyšetrenia môjho previnenia. Na četníckej stanici v Jelšave som musel sedieť na stoličke od večera 20. do večera 21. 11. 1938 bez toho, aby ma vôbec vyšetrovali.

Nedali mi jesť ani piť. Až keď 21. 11. 1938 prišla moja manželka, dovolili jej, aby jedlo, čo so sebou doniesla, mi mohla odovzdať. Boli sme s manželkou upozornení, že máme dovolené hovoriť len po maďarsky, hoci ja maďarskú reč neovládam.

Večer 21. 11. 1938 mi oznámili, že keďže som sa narodil v Čekjovciach na Morave a tam mám aj domovskú príslušnosť, musím okamžite opustiť územie Maďarska bez toho, aby som sa niekedy mohol vrátiť.

Moju manželku, s ktorou som spolumajiteľom hospodárstva so živým i mŕtvym inventárom v cene asi 250 000 Kč, ponechali sme v Jelšavskej Teplici. Četníci ma 21. 11. 1938 večer bez prostriedkov (mal som pri sebe len 15 halierov) odviekli na demarkačnú čiaru a pri magnezitovej továrni v Teplej Vode ma odoslali na tunajšie územie. Od tohto času som v Lubeníku, okres Revúca, bez prostriedkov a čakám, že mi bude povolený buď návrat do mojej domovskej obce Jelšavskej Teplice, a opäť sa tam usadiť, alebo prípadne môj majetok speňažiť a spolu s mojou manželkou sa vystáňovať.

Moja manželka Maria S., rod. B., býva v Jelšavskej Teplici a sama je odkázaná riadiť spoločný majetok, ktorý v dôsledku mojej neprítomnosti zaiste bude vydaný skaze.

Po spisaniu bola zápisnica prečítaná a vypovedajúcim schválená.

Podpis vykázaného:

Emil S., v. r.

Svedkovia:

vrchný strážmajster Vyoral, v. r.

Zapisovateľ

strážmajster Klusaň, v. r.

SNA, KÚ, kr. 256, f. 71527/38 prez., bez č.

6. december 1938, Piešťany.

Protokol napísaný na žandárskej stanici s Otomarom K. a jeho manželkou Annou K., predtým vlastníkmi obchodu v meste Komárno, ktorí vypovedali o násilnostiach a o ohrození ich života, v dôsledku čoho boli nútení opustiť svoj majetok a odísť na Slovensko.

Protokol

Od roku 1928 sme spolu s manželkou mali v Komárne obchod s pečivom, vajčkami a mliekarenskými výrobkami. Obchod bol majetkom mojej manželky Anny K.